

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

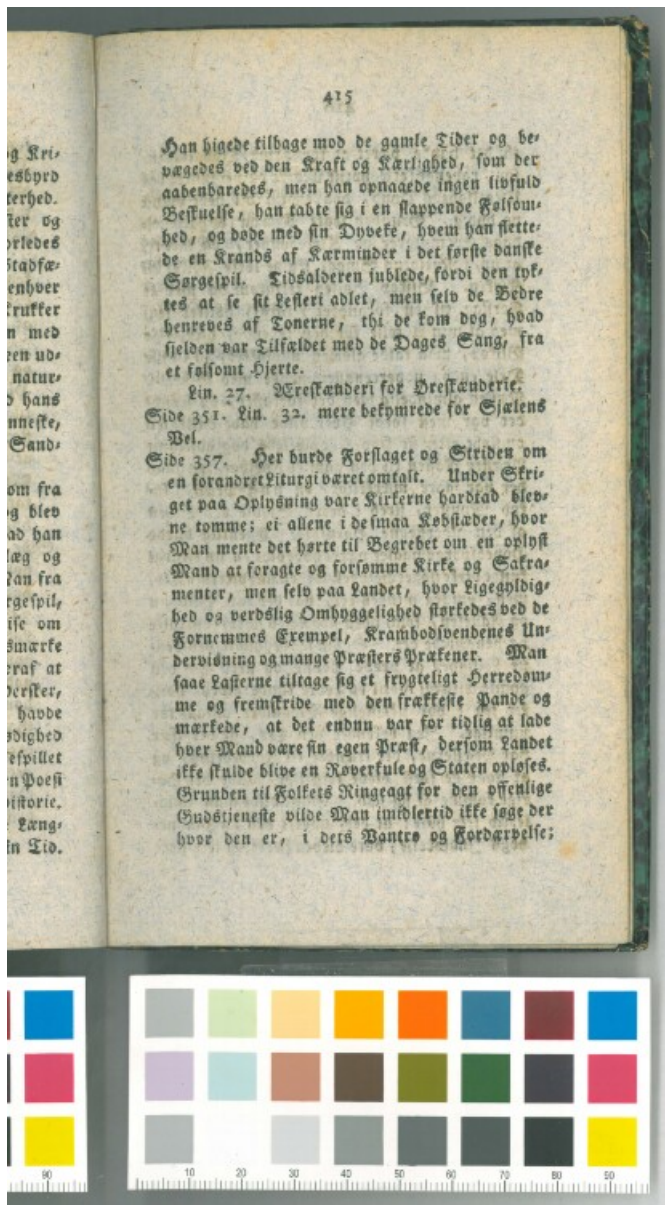
Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 415. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1812_189-txt-shoot-idm10792/facsimile.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

thi det havde været at fornærme Tidsalderen, som, rævende i et ægyptisk Mørke og nedfunket i al Uretteligheds Dødd, dog endnu vil hede opløst og dydig. Grunden søgte Man da i de gammel-dags Formulater og Kirkebønner, og mente, at ny, i Nutidens Smag, stulde ioffte Folket til Kirken. Biskop Boisen fremkom da med et Forslag til en forandret Liturgi, hvilket jeg, med al min A. telse for den troende, hjertelige Biskop, maa kalde addeles mislykket, ja i visse Dele endog uoverensstemmende med Bibelen. Næsten almindelig blev det forfattet, og stundt det var mest fordi Hver vilde have Liturgien omkostet efter sit Hoved, opløste dog adskillige Præster Kosten til den gamle Forsvar, og hvad der var saare mærkeligt, en ung Præs, Jakob Wijnster, stred i deres Spidse ved Siden af den alderfegne Hornshold. Egentlig burde Hovedspørgsmaalene været hvorvidt en ny Liturgi kunde virke noget Betjdeligt i en nærværende Tid, men, om jeg minde det, var det kun Paludan og Kallefen, som, uden at ændes stort, omtalte og benægtede det. Og saa jeg begyndte ved denne Leilighed at prøve Penne og stred for den gamle Liturgi indtil en tedre kunde gives, hvilket jeg i vor ukristelige Tidsalder ansaae for umuligt. Jeg bekendte den Tro, at det især var Præsterne, der trængte til Forbedring, og at naar de først bleve kristelige, vilde det Overige komme af sig selv. Sligt vilde man imidlertid ikke høre: at der, uagtet den ny Psalmebogs Indførelse, vare bleven færre og ikke flere

Kir
at e
nu
for
og
en
Er
for
Dr
om
for
ved
me
ren
en
for
fa
ga
fy
for
ud
E
di
le
on
Si
fr
de
de
st
de

alderen,
 afket i al
 e oplyst
 ammel-
 mente,
 sikket til
 med et
 ket jeg,
 ertelige
 a i visse
 sibelen.
 i skøndt
 iurgien
 dstillige
 og hvad
 ff, Ja,
 iden
 g burde
 i iurgi
 nde Tid,
 afuden
 emtalte
 ved den-
 for den
 s, hvil-
 faae for
 det ifær
 ing, og
 det Ud-
 n imid-
 Psalme-
 fte flere

Kirkegangere saae Man, og det var let at indse,
 at en ny Liturgi ei vilde gøre Underbarfer, men
 nu begynde Man at raade paa, at det var de
 Fornemmes Exempel, som hadde tient Kirkerne,
 og at ene det igien kunde fylde dem. Det er
 en underlig Tale; vel er det de Fornemmes
 Exempel, som giver de Ringere Mod til at
 forsvuime Kirken og vise Ringeaagt for Guds
 Ord, naar de først have Lyfste n dertil; men
 om Man ogsaa kunde formaa de Fornemme til
 for et Syns Skjold at gaa i Kirke, hvad var det
 ved vundet? Sæt ogsaa, at de Ringere fulgte
 med, da var det høieste Udbytte en saadan Ce-
 remonijeneste, som i Middelsalderen og tildels
 endnu i de faalste Lande. Man spiller her,
 som overalt paa Oberstaden. Var det nok at
 faae Folket til Kirke, det lod sig vel gøre ved
 ganske simple Midler, men at gensøde den Bes-
 kjymring for Sjælens aandelige og evige Vel,
 som driver hen at høre Guds Ord, det er Tinget,
 uden hvilken alt det Andet er et søndyffende
 Soglespil. Jeg har længe forubseet Indoen-
 dingen, at naar de først, ved allehaande Mid-
 ler, drages til Kirken, kunde Tankemaaden der
 viffemmes; men den har Intet at betyde.
 Kunde man besætte Præfesterne med dygtige
 kristelige Mænd, da maatte Folket enten omven-
 de sig eller blive horte, thi hvo som ei vil oplæ-
 de Hjerter for Mandens Sværd, maa grue for
 det, men hvor er Landet, hvorfra Man vil for-
 strive dem; thi mellem et ukristeligt Folk kan
 de ikke opdyge? Naar Man kommer ret til den

